

Jerzy Lejszkies (1953 - 2009)

Bogusław Sonik

2009-12-21

Jurek był moim przyjacielem z licealnej ławki w X liceum. Zawsze życzliwy całemu światu. SMS z wiadomością o jego śmierci był jak grom. Co się stało z moją klasą?

Przed oczyma przedelfilowały mi obrazy moich szkolnych kolegów, którzy odeszli na zawsze. Piotrek Filipek, Krzysiek Ławryńczyk, Marcin Nartowski, Jacek Weiss, Teresa Kowal. Teraz Jurek. Mieszkał przy Rynku, ja na Floriańskiej. Z okna Jego salonu, w którym królował fortepian, roztaczał się wspaniały widok na Sukiennice, ratusz i kościół św. Wojciecha. Przez te kilka licealnych lat nie rozstawaliśmy się ze sobą. Spędzaliśmy wspólnie wakacje, był zawsze gościem mojego domu w Boże Narodzenie i Wielkanoc. Nie mieliśmy przed sobą tajemnic. Podkochiwaliśmy się w naszych koleżankach z klasy, razem opracowywaliśmy strategie, jak to się wówczas mówiło, ich podrywania. Po szkole mknęliśmy na Basztową do pięknej Marty, do której wzdychał Jurek. Tam przy greckich i węgierskich winach spędzaliśmy uroczne popołudnia, od czasu do czasu namawiając Martę, by w swym wielkim mieszkaniu zorganizowała prywatkę. Bo to przecież na nich można było zatańczyć z wymarzoną wybranką.

Gdy w naszej klasie pojawił się Jacek Weiss, szybko udzieliła nam się Jego pasja do wypraw w góry. W trójkę zarzucaliśmy brezentowe plecaki na plecy, a w nich kochery, konserwy mięsne, torebki herbat (sprzedawane po 5 centów jedna w Pewexie przy hotelu Francuskim) i wyruszaliśmy na wyprawy, niezależnie od pory roku. Nasze ulubione trasy biegły przez Gorce. W pamięci szczególnie utkwiła mi ta całonocna z Turbacza do Kościeliska, z pięknym wschodem słońca, który zastał nas gdzieś w połowie drogi. Drugą pasją Jacka Weissa, którą również przyjęliśmy jako swoją, był brydż. Wciągnęło nas to chyba bardziej nawet niż poszukiwanie szkolnych miłości. Turnieje organizowane po lekcjach u Piotrka Filipka nie miały sobie równych. By nie przeszkadzała nam babcia Piotrka, opłacaliśmy Jego młodszego brata, by zabierał ją na kilka kolejnych seansów do kina.

Kiedyś w lipcu malowaliśmy z Jurkiem szklarnie Sobiesława Zasady na Woli Justowskiej, by potem wyruszyć za zarobione pieniądze autostopem w Polskę, nad morze do Gdyni i z powrotem. Pod koniec liceum naszą towarzyską przystanią stało się Rio na św. Jana (wcześniej Śnieżka). To właśnie tam wchodziliśmy w świat starszych od nas artystów, studentów etc. Rio stało się obowiązkowym miejscem spotkań, nowych znajomości i oczywiście flirtów. To właśnie tam Jurek poznał Elę, swoją przyszłą żonę, wówczas studentkę medycyny.

Wspólnie przygotowaliśmy się do matury, usiłując nauczyć się matematyki - na tyle przynajmniej, by przebrnąć przez maturalny egzamin. Potem były jeszcze pożegnalne, szalone wakacje w Rytrze, po których każdy z nas poszedł swoją drogą, Jurek na politechnikę, ja na UJ. Kontakty stały się rzadsze, spotykaliśmy się od czasu do czasu w Rio, ale każdy z nas już żył innym życiem towarzyskim. Spotkania pomaturalne na chwilę odgrzewały stare znajomości, wspomnienia sprzed lat. Szybko i gwałtownie zaczęła się kruszyć nasza klasa, najpierw wybitnie zdolny fizyk Marcin Nartowski zginął w wypadku samochodowym, potem Piotrek Filipek, Teresa Kowal, Krzysiek Ławryńczyk (oryginał, latał na myśliwcach, kiedy mu się znudziło, katapultował się nad morzem, by uciec z wojska, i został tramwajarzem).

Nie tak dawno pisałem wspomnienie o Jacku Weissie, który zmarł nagle w Holandii, teraz Jurek. Chciałoby się zapalić im lampki na blacie stołu kawiarnianego w Rio, jak Maciek Chełmicki w "Popiele i diamencie" swoim towarzyszom z oddziału.